

ZADZWOŃ!

Wybierz najlepszy dla siebie
**OTWARTY FUNDUSZ
EMERYTALNY**
tel. 0606 433 994

Zdrowych, pogodnych i
wesółych Świąt Bożego
Narodzenia oraz szczęśli-
wego nowego roku życzy
Twój doradca finansowy

**Z okazji Świąt Bożego Narodzenia oraz
Nowego Roku 2008
najserdeczniejsze życzenia Wszystkim
Mieszkańcom sołectwa Doruchów 1**

*składa
sołtys wsi Doruchów
inż. Adam Wypchło*

**Radosnych Świąt Bożego Narodzenia
oraz szczęśliwego Nowego 2008 Roku**

*życzy
„ROMI”
Usługi Intrologatorskie
Miroslawa Dolata*

Nowo otwarty 1 grudnia 2007r.
zakład tradycyjnych usług intrologator-
skich **zaprasza** do korzystania z jego usług
wszystkie FIRMY, URZĘDY, SZKOŁY oraz ludzi
prywatnych potrzebujących tych usług

Z poważaniem
Miroslawa i Roman Dolata
os. Zamkowe 19A (pawilon obok kotłowni), Ostrzeszów,
tel. 586-13-33; 511 944 542

Z okazji Świąt Bożego Narodzenia i Nowego Roku
wszystkim honorowym dawcom krwi oraz osobom
promującym i wspierającym honorowe krwiodawstwo
składam najserdeczniejsze życzenia zdrowia, pomyśl-
ności i radości w życiu osobistym i zawodowym.

*Kierownik TOKiK w Ostrzeszowie -
Stanisław Walkiewicz z personelem.*

Wigilie

Uważa się powszechnie, że wigilia Bożego Narodzenia to jeden z najpiękniejszych dni w roku. Do uroczystej wiececzy, przy suto zastawionym stole siada wielopokoleniowa rodzina. Opła-

tać, dziecięczo w żłobie, wyznajemy Boga w Tobie. Coś się narodził tej nocy, byś nas wyrwał z czarta mocy”, „Gość z nieba przychodzi, co Boga z ludem, lud z Bogiem pogodzi, synów Adama z czar-towskiej niewoli wyrwie, wyzwoli”. A więc skarga na zły los i nadzieja na lepsze jutro. I tu za ilu-stracją niech posłużą dwa przykła-dy z dziedziny sztuki: obraz J. Malczew-skiego „Wigilia na Syberii” („Wigilia

zostańców”) i J. Dudy-Gracza „Wigilia 81”. Obydwa są niezwykle wymowne. Pierwszy jest związany z tematyką pa-triotypczną – martyrologiczną, powstał w 1892r., dotyczy represji Polaków po powstaniu styczniowym 1863r. Ogląda-my grupę mężczyzn, którzy zasiedli do wigilii gdzieś na „nie ludzkiej ziemi”. Na stole talerze, ale puste, trochę czarnego chleba i kilka grudek cukru. Jeden z mę-zczyzn rozdziela go, zsypując ze złożonej kartki, drugi podstawi talerz, aby nie uрониć żadnego okruszka. Inny uczest-nik spotkania zasłonił pochyloną twarz talerzem i pewnie zadumał się, a może nie chce, aby widać było łzy. Sąsiedzi oparł głowę na splecionych dłoniach – może się modli. Ktoś wyciera nos w chusteczkę – ze wzruszenia? Na ścianie mroźny osad wilgoci. Trochę ciepła daje dopalająca się świeca i, chyba główny rarytas tej wiececzy, gorąca herbata nalewana z

tek, życzenia, uśmiechy, dużo światła, również tego kolorowego z choinki, pre-zenty, pasterka – po prostu radość. O tym szczęściu śpiewamy w koledach: „Tego dnia wesołego, narodzenia Bożego, we-selmy się, radujmy się...!”, „Ciemna noc w jasności promienistej brodzi. Aniołowie się radują, pod niebiosą wyśpiewują...”

W literaturze, np. u Reymonta w „Chłopach”, też spotykamy się z taką at-mosferą: „Najpierw był buraczany kwas, ugotowany na grzybach z ziemniakami całymi, a potem przyszły śledzie w mące obtaczane i smażone w oleju konopnym, później zaś pszenne kluski z makiem, a potem szła kapusta z grzybami, olejem również omaszczona, a na ostatek podała Jagusia przysmak prawdziwy, bo racuszki z gryczanej mąki z miodem zatarte i w makowym oleju upróżone...” Nic, tylko palce lizać!

J. Bockenheim w książce „Przy polskim stole” snuje takie refleksje: „Wy-jatkowość tej szczególnej wiececzy, n a s t r ó j życziwości i przebaczenia, odnajdywane z radością na stole wciąż te same ulubio-ne potrawy, składają się na malowniczą tradycję, która podczas ciężkich o p r e s j i narodowych, jak okres roz-biorowy czy lata okupacji, p o m a g a zachować tożsamość narodową. Zwłasz-cza dla ludzi więzionych, zesłanych, emigrantów czy żołnierzy walczących o Polskę w obcych krajach, stanowiła ona symbol, możliwość spotkania się z bliskimi przynajmniej myślą o tej samej godzinie.” No właśnie, nie zawsze i nie wszędzie bywało i bywa tak radosne, szczęśliwe, ciepłe. Prócz wymienionych wyżej więź-niów, żołnierzy, emigrantów, dotyczy to chorych, samotnych, biednych, bezdom-nych. Ci mogą zapytać słowami innej koledy: „Dlaczego dzisiaj, Boży Aniele, ogłaszasz ludziom wielkie wesele?” Zaś zwracając się ku wydarzeniom z naszej historii, można posłużyć się fragmentami innych pieśni bożonarodzeniowych: „Wi-

szczęśliwie, wyznajemy Boga w Tobie. Coś się narodził tej nocy, byś nas wyrwał z czarta mocy”, „Gość z nieba przychodzi, co Boga z ludem, lud z Bogiem pogodzi, synów Adama z czar-towskiej niewoli wyrwie, wyzwoli”. A więc skarga na zły los i nadzieja na lepsze jutro. I tu za ilu-stracją niech posłużą dwa przykła-dy z dziedziny sztuki: obraz J. Malczew-skiego „Wigilia na Syberii” („Wigilia

szczęśliwie, wyznajemy Boga w Tobie. Coś się narodził tej nocy, byś nas wyrwał z czarta mocy”, „Gość z nieba przychodzi, co Boga z ludem, lud z Bogiem pogodzi, synów Adama z czar-towskiej niewoli wyrwie, wyzwoli”. A więc skarga na zły los i nadzieja na lepsze jutro. I tu za ilu-stracją niech posłużą dwa przykła-dy z dziedziny sztuki: obraz J. Malczew-skiego „Wigilia na Syberii” („Wigilia

szczęśliwie, wyznajemy Boga w Tobie. Coś się narodził tej nocy, byś nas wyrwał z czarta mocy”, „Gość z nieba przychodzi, co Boga z ludem, lud z Bogiem pogodzi, synów Adama z czar-towskiej niewoli wyrwie, wyzwoli”. A więc skarga na zły los i nadzieja na lepsze jutro. I tu za ilu-stracją niech posłużą dwa przykła-dy z dziedziny sztuki: obraz J. Malczew-skiego „Wigilia na Syberii” („Wigilia

szczęśliwie, wyznajemy Boga w Tobie. Coś się narodził tej nocy, byś nas wyrwał z czarta mocy”, „Gość z nieba przychodzi, co Boga z ludem, lud z Bogiem pogodzi, synów Adama z czar-towskiej niewoli wyrwie, wyzwoli”. A więc skarga na zły los i nadzieja na lepsze jutro. I tu za ilu-stracją niech posłużą dwa przykła-dy z dziedziny sztuki: obraz J. Malczew-skiego „Wigilia na Syberii” („Wigilia

Ryszard Pala

Uwaga krwiodawcy!

W dniach 22.12.2007 do
01.01.2008r. Oddział
Terenowy
Krwiodawstwa w
Ostrzeszowie i w Kępnie
będzie nieczynny.
Krwiodawców
zapraszamy w innym
terminie.
Przepraszamy.

*Kierownik TOKiK w
Ostrzeszowie lek. med.
Stanisław Walkiewicz*

GRUDNIOWE MEMENTO

To już 26. rok, jubileusz przemię-
nęły, ale pamięć pozostała. Pamięć o
tamtych krwawym stłumieniu soli-
darnościowych zrywów, o ofiarach
ciągle czekających na sprawiedli-
wość i wciąż „niewinnych” katach.
13 grudnia - pamiętamy ten mroźny
dzień, kiedy na ulice polskich miast
wyjechały czołgi, kneblując na parę
lat rodzącą się wolność. Ale czy to
jest powód do świętowania? Nie!
Na pewno nie. Jest to jednak powód
do przypominania o tej zbrodni, a
może nawet obowiązek wobec ludzi,
którzy za suwerenność i namiastkę
demokracji nie zawahali się oddać
życia.

W Ostrzeszowie pamięć tamtych
ofiar jest czczona zawsze na cmen-
tarzu parafialnym. W jego centrum,
wokół obelisku, tak jak w minionych
latach zebrali się ci, co chcą pamiętać
i ci, co wiedzą o 13 grudnia pamiętając
z opowiadań świadków historii. Stane-
li przed kamieniem, na którym każda
z wypisanych dat to krwawiąca rana
narodu.

W imieniu organizatorów
spotkania – Klubu Prawicy Ziemi
Ostrzeszowskiej - przywitał przy-
byłych przew. Ryszard Szymański.
Wśród zebranych ludzie dawkiej Soli-
darności: pp. Kazimiera Jurkiewicz,
Stanisław Bojszczak, Kazimierz
Obsadny. Dość licznie zjawiała się

młodzież szkolna.

„Dzień 13 grudnia stanowią memo-
mento dla narodu, żeby już nigdy brat
nie podnosił ręki na brata” – rozpo-
czął wspomnienia jeden dwóch
internowanych ostrzeszowian – K.
Obsadny. Po kolei rozważał każdą z
umieszczonych na tablicy dat – 1956,
1970, 1976, 1981, 1982, 1984. Znany
ich wymowę, wiemy, co w tych latach
zafundowano Polakom. Obsadny ko-
mentował każdą z tych dat, dopisując
i nowe, jak 1968 – zdjęcie „Dziadów”

i rozprawa z osobami pochodzenia
żydowskiego, a także najazd na
Czechosłowację wojsk Układu War-
szawskiego. Mówił też o 1980 roku i
jakże radosnym wydarzeniu – naro-
dzinach NSZZ Solidarność. Strajki
wolnościowe wybuchały również w
FUM-ie, a po nim nastąpiły ostrze-
szowskich zakładach. To był „polski
sierpień” – krótki. Po nim nastał za-
to długi grudzień stanu wojennego.
Oficjalnie trwał 588 dni, a pochłoniął
ok. 90 ofiar, zamordowanych jawnie
i skrytobójczo. Zaś ponad 5 tys.
rodaków zostało bezprawnie inter-
nowanych. W tej liczbie ostrzeszo-
wian: S. Bojszczak i K. Obsadny.
„Przyszli po mnie o trzeciej. Przez
„judasza” zobaczyłem porucznika
i dwóch cywilów” – rozpoczął swe
wspomnienia z internowania K. Ob-
sadny. Mówił o smutnej Wigilii '81,
kolejnych demonstracjach, strajkach
i ofiarach, które w 1989r. doprowa-
dziły do wyjątkowej wolności.

Jeszcze krótka modlitwa w inten-
cji tych spośród walczących, których
nie ma już wśród nas i kwiaty, które
w ten grudniowy dzień już od wielu
lat przyozdabiają obelisk. Składali je
zarówno solidarnościowi weterani,
jak i młodzież szkolna oraz ta w
harcerskich mundurkach. Niedługo
to oni poniosą sztandar tej między-
ludzkiej solidarności.

K. Juszczyk